

matisk udstrakt, ordrigt udviklende det Spørgsmaal om Mirakkeltroen, der efter hans Mening burde være Hoved-Forhandlingsemnet paa det forestaaende Møde, og som han havde formuleret i Sætningen: „Hvad maa et Nutidsmenneske fordre af Religionen?“

Denne ensomme Mand var Forstander Sejling, Sandinge Højskoles nye Bestyrer, der havde overtaget Ledelsen af Skolen efter den gamle Højskoleforstanders Død. Da Vilh. Pram havde sluttet sin Tale, rejste han sig endelig ligesom med en netop modnet Beslutning, knappede Frakken tæt om sin firskaarne Skikkelse og gik langsomt, med begge Hænderne paa Ryggen og fuldkommen behersket Mine, hen imod Kredsen.

„Jeg ønsker at fremsætte en Bemærkning,“ sagde han her med høj Røst, idet han afbrød den Diskussion, som Vilh. Prams Tale straks havde fremkaldt.

Ved Lyden af hans Stemme opstod der en lidt ængstelig Uro i Forsamlingen. Højskoleforstander Sejling var nemlig nok en højt anset Mand inden for Vennesamfundet, hvad man nylig havde vist ved at betro ham Ledelsen af denne Landets største og maaske mest elskede Højskole. Man beundrede hans ualmindelige Evner